

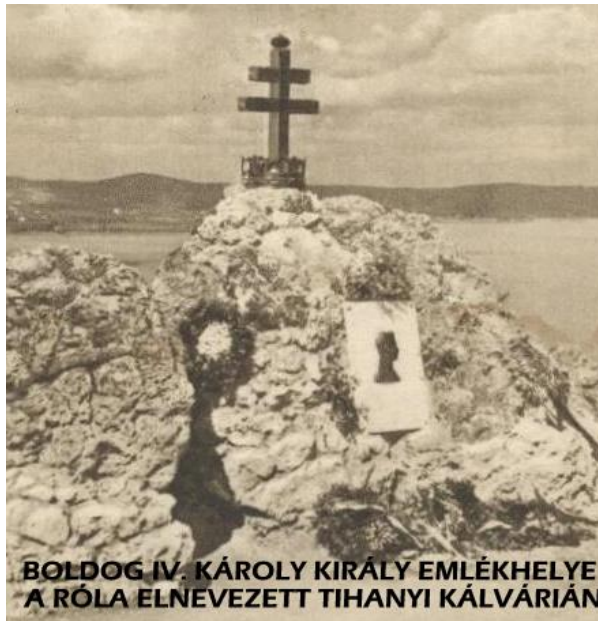
ANDRÁS + KERESZT

a Tihanyi Római Katolikus Egyházközség Lapja

VIII. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

2011. ŐSZ

Őszi szellő söpör,
Nyirokkal öntöz a szél
Leheli füstszagú
csókját
A nászra készülő tél.
Csendes a táj, komor
az ég
Felhők között tétova
fény.
Sírok között,
Temetők eldugott
zugában,
Pislákoló, halvány
gyertyalángban
Lerogyom előtted
néma kegyelem,
Ó, jóságos Istenem!

**BOLDOG IV. KÁROLY KIRÁLY EMLÉKHELYE
A RÓLA ELNEVEZETT TIHANYI KÁLVÁRIÁN**

Isten kezébe tették életüket – Örökfogadalom-tétel Tihanyban

Több mint háromszáz év után ismét örökfogadalom-tétel helyszíne lehetett a tihanyi bencés monostor temploma augusztus 13-án, ahol Várszegi Asztrik pannonhalmi püspök, főapát a Benedek-rendi közösség tagjává fogadta Barkó Ágoston és Mihályi Jeromos testvéreket, akik a tihanyi bencések közösségében fogják Istent és embertársaikat szolgálni.

>> folytatás a 3. oldalon >>

Egy újabb tihanyi álmovakáció

Több mint 10 éve, hogy a székelyudvarhelyi Szent Miklós plébánia hittanosait, ministránsait és a templomba járó gyermekeket meghívja a Tihanyi Bencés Apátság és a helybéli polgármesteri hivatal. Augusztus végén 39 gyermek és 6 felnőtt kísérő számára biztosítottak testi – lelki felüdülést. A résztvevők beszámolóiból tallózzunk a 4. oldalon. >>>

„Tudjátok, hogy azok, akik a nemzetek fejedelmei, azok uralkodnak rajtuk, és akik nagyok, azok hatalmaskodnak felettük. Köztetek azonban ne így legyen, hanem aki nagy akar lenni köztetek, az legyen a szolgátok, és aki első akar lenni köztetek, az legyen a ti szolgáltatótok. Hiszen az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” / Mt. 20,28/

Mindenképp nehéz téma: *versengés-versenyhelyzet*. Erre neveljük a gyerekeinket, hiszen másképp hogyan is állnák meg a helyüket a mai világban. A mai iskolarendszer és pedagógia állandó versenyhelyzetbe állítja a gyerekeket. *A gyorsabb, az ügyesebb jobb jegyet kap.* Jó ez így? Köztünk tényleg másképp kell legyen? Van más megoldás is? Ezekre a kérdéseken gondolkodtam. Merjünk-e nagyot álmodni, hogy nevelhetjük úgy a gyerekeinket, hogy a barátság, a türelem az elfogadás sokkal többet ér és nem kerülünk élesen szembe a mai rendszerrel? Nem lesznek-e ezáltal (már megint a mi gyerekeink) kevésbé életrevalóak?

>> folytatás a 2. oldalon >>

A leghatalmasabb politikus

Tehát király vagy te?- kérdezi Pilátus. Jézus válasza egyértelmű: igen, de „*az én országom nem ebből a világból való*”. (Jn 18,36)

Evilági városainkban, poliszainkban élve elemi erővel tör fel bennünk sokszor a vágy a fényesség, a tisztaság, az igaz tekintetek, az egymást elfogadó cselekedetek iránt. Városaink szerte a világon a labirintus élményét árasztják, ahonnan menekülni volna jó, talán a pusztaságba, talán a hegyekbe, talán meg sem tudjuk fogalmazni, hová. Nyomaszt bennünket a meggyötört arcú emberek, az elesettek, koldusok és nyomorultak látványa. Tehetetlennek érezzük magunkat, és tudjuk, hogy megoldásra van szükség ebben a világban a kiszolgáltatottságra, az elesettségre, a megszámlálhatatlan testi és lelki nyomorúságra. De hogyan? De honnan? És ki?

A szülők számára egyre élesebben fogalmazódik meg a kérdés: mire neveljük a gyermekeket? Életrevalónak kell nevelni őket, harsogja számtalan csatornán az evilági ország, különben nem fognak érvényesülni. Annak az embernek van presztízse, aki életrevalóságát minél előbb forintosítani képes, nem számít, milyen áron. Nem számít az igazságosság, nem számít a béke, nem számít a tiszta, nyugodt öröm.

Szent Benedek a Regulában figyelmezteti szerzeteseit: *Krisztus Urunknak, az igaz Királynak harcosa légy!* Egy idő óta ismét szinte divat lett a zászló. A legkülönbélebb áruk reklámjai lobognak zászlókon, szinte ráerőltetik magukat az emberekre, a tekintetet is alig lehet levenni róluk. A nemzeti zászló már kevésbé divat: ez már vállalat és színvallást jelent. Vannak, akiket zavar: letépi, ellopják. A királyi zászló, a Keresztfátitka ugyancsak zavaró ebben az összezavarodott, labirintussá vált világban. Vannak ugyan, akik eltűrik, de kevesen vannak, akik igazán vállalják. Jézus akkor mondta királynak magát, amikor keresztre ítélik. S nem szabad elfelejtenünk: aki Krisztusnak, az igazi Királynak akar harcosa lenni, annak minden nap föl kell vennie a keresztfát és úgy kell követnie az Urat.

Polisz: város, politika: a köz ügyei. Mennyire hiányoznak azok az emberek, akik tudnának valóban krisztusi módon, az ő katonájaként, hitet téve az ő igazsága mellett szolgálni embert, családot, községet, közösséget, népet, nemzetet, országot!

A köz ügyeiről nem hallgathatunk. Az ő országa megkezdődött már ebben a világban, *az igazságosság, a béke és az öröm országa* (Róm. 14,17), - de mennyi mindent kell még tenni, hogy érezhetővé váljék közöttünk, a legegyszerűbb emberek között is az igazságosság, a béke és az öröm.

Korzenszky Richárd OSB.

„Tudjátok, hogy azok, akik a nemzetek fejedelmei...”

>> folytatás az 1. oldalról >>

Többféle irányzat van. Vannak, akik úgy gondolják a versenyhelyzet ösztönzőleg hat a gyerekekre, csak így tudnak magasabbra törni, csak így tudnak újra és újra tovább lépni, fejlődni. Az integráló iskolákban - ahol együtt tanulnak fogyatékkal élő gyerekek is (értelmileg sérültek, mozgáskorlátozottak esetleg vakok, siketek) - azt vallják, hogy

Tanévkezdés az 1. osztályban 2011/12-es tanév

Az első hittanórán szívét melengető esemény történt.

Még becsengetés előtt, a szünetben egy kislány szép keresztet rajzolt a tábla közepére. Aztán az óra folyamán többen kérték, hogy szeretnének még mást is rajzolni. Megengedtem. Sorra készültek az ábrák, gyönyörű templomok, égő gyertyák, virágkoszorúk, csengő, sok-sok kereszt. Aztán kiosztottam azokat a füzeteket, amelyeket két évig az óvodában használtunk. Nagy volt az öröm! Úgy éreztem, hogy a Szentlélek járt közöttünk! Kis hittanosaim ott folytatták a hittanórai tevékenységet, ahol három hónapja az óvodában abbahagytuk.

Boksay Györgyné Éva néni

együtt tanulnak fogyatékkal élő gyerekek is (értelmileg sérültek, mozgáskorlátozottak esetleg vakok, siketek) - azt vallják, hogy mindenkire szükség van, és a gyerekek arra nevelhetők, hogy mindenki értékes, és mindenki jó lehet valamiben. *Rendszerben gondolkodnak: mindenkinek a munkájára szükség van, ahhoz hogy célba érjünk.*

Nézzünk egy példát: a hagyományos iskolarendszerben a tanár azt az utasítást adja, hogy az kap jutalmat, aki először elkészül. *De hangozhatna úgy is a feladat: most akkor dicsérlek meg benneteket, ha sikerül egyszerre befejeznetek a munkát és egyszerre elindulni az udvarra.* Rögtön mindegyik gyerek oldalra pislant vajon a másik hol tart. A gyengébb, lassabb gyerek pedig nem érzi kizorítva, csalódottan magát. A differenciált pedagógiában minden tanuló a képességei szerint vesz részt a feladatban: matematika órán minden gyerek kap feladatot (képességeikhez mért nehézségűt), de a tanár azt kéri, hogy akkor jelentkezzenek, ha a végeredményeket növekvő sorrendbe tudták rakni. Mindenki dolgozik a maga szintjén, mindegyik gyerek munkája fontos, mert csak akkor kapják meg jól a végeredményt.

Vajon otthon, szülőként mi melyik pedagógiai elvet alkalmazzuk? *Nem állítjuk-e mi is gyakran versenyhelyzetbe gyerekeinket?* Hasonlóan hangoznak-e az utasításaink: aki előbb megeszi a vacsoráját, a több mesét nézhet, vagy aki előbb átöltözik, jutalmat kap, stb. Nekünk is át kell gondolnunk ezeket. Vajon mi mennyire evilági módon tanítjuk a gyerekeinket? Úgy, mint a „nemzetek

fejedelmei”, hogy mindig nagyobbak, jobbak legyenek a többiekénél és akkor uralkodni fognak? Hol az igazság?

Jézus azt kéri: *köztünk (legalább otthon!) ne így legyen.* Tanuljuk meg egymást szolgálni. Tanítsuk meg gyerekeinket egymás szolgálatára! Szerintem ezt csak jó példával, és erős önfegyelemmel lehet. Ha Jézusra figyelünk, őt követjük, talán képesek leszünk az evilági törtető, versengő világnak ellentmondani. Nem hiszem, hogy ezzel veszítenénk, vagy bugyutábbak, kevésbé életrevalóbbak lennénk.

Cs.T.Hanna

Boldog IV. Károly, a megszentelt házasság kitüntetettje

Az apátságba látogató turisták többször felteszik a kérdést a Boldog IV. Károly emlékszobán áthaladva: „Mitől boldog, miért avatták boldoggá Magyarország utolsó koronázott királyát?”

IV. Károly 1887. augusztus 17-én született, gondos katolikus nevelésben részesült. Kora gyermekkorától nagy tisztelettel tekintett az Oltáriszentségre és Jézus Szentséges Szívére. Minden fontos döntését az imádság kegyelmi erejéből merítve hozta meg. 1911. október 21-

én, éppen 100 éve vette feleségül Bourbon-Pármái Zita hercegnőt. Tíz évig tartó boldog és példás házasságukat nyolc gyermekkel áldotta meg az Isten.

1916. december 30-án koronázták Magyarországot apostoli királyává. Az I. világháborúban ő volt az egyetlen a vezető politikusok közül, aki támogatta XV. Benedek pápa megbékélést szolgáló erőfeszítéseit. Utolsó királyunk sok szenvedés után, száműzetésben hunyt el 1922. április 1-én, Madeira szigetén.

1949-ben kezdték meg boldoggá avatási eljárását. 1972. április 1-én, égi születésnapjának 50. évfordulóján a család jelenlétében nyitották fel koporsóját. Testét romlatlan állapotban találták! 2004. október 3-án avatták boldoggá.

Rendhagyó módon a Szentatya nem halálának, azaz égi születésnapjának évfordulójára, hanem házasságkötésének napjára, október 21-re tette IV. Károly ünnepét. A Pápa ezzel is a boldog király példás házasságára hívta fel a figyelmet: „A házasság a szentté válás egyik kitüntetett útja!”

Tájékoztatjuk kedves olvasóinkat az egyházközségi hozzájárulás mértékéről és befizetésének többféle módjáról.

A 2011. évre szóló egyházközségi adó mértéke keresőnként 3.500 - forint. Természetesen mindenki anyagi lehetőségeit figyelembe véve fizethet, ez az összeg tájékoztató jellegű. Keresőnek számít minden havi juttatásban részesülő személy, munkabérből, nyugdíjból élő állampolgár. Nem számít keresőnek az iskolai tanulmányait végző diák. A hozzájárulás befizethető a plébánián igényelhető postai csekken, banki átutalással a **11748069-20057808 számlaszámon**, illetve az egyházközségi adót szedő személyeknek! Kérjük segítsék, könnyítsék a hozzájárulást gyűjtő emberek áldozatos munkáját.

Csizmazia Zsolt

Isten kezébe tették le életüket...

Az ünnepi szertartás kezdetén Korzenszky Richárd tihanyi perjel köszöntötte a többek között Pannonhalmáról, Győrből, Bakonybélből érkezett bencés szerzetesestestvéreket, a premontrai, ciszterci közösségek tagjait. Radó Tamást és Horváth Istvánt, akik a fogadalmas testvérek útját egyengették a közösségbe. A Bágyaszovátról érkezett zarándokokat, bencés öregdiákokat s valamennyi megjelentet. Köszönetet mondott a fogadalmas testvérek szüleinek, hogy megbíztak, megbíznak a bencés közösségben, s támogatták a fiatalok útját a szerzetesi elköteleződésben.

Miként az ország történelme, úgy a szerzetesrendek, köztük a bencések története is meglehetősen viharos volt – emlékeztetett a liturgia kezdetén Korzenszky Richárd. Kétszer teljesen megszűnt a szerzetesi élet Tihanyban: II. József idején s a kommunizmus időszakában. Ma hálát adnak azért, hogy ismét újraéledt közösségük, s hogy most új tagokkal gyarapodhat.

Várszegi Asztrik főapát kiemelte: ugyan augusztus van és nyári hőség, ez a nap mégis hűsvét a magyar bencések számára; ezt a napot az Úr ajándékozta a közösségnek. Az alkalom igazi családi ünnep is, mert az ünnepélyes fogadalom azt jelenti, hogy Isten szereti a bencés közösséget, s mindig előhív újabb hajtásokat, akik elkötelezetten akarnak élni-szolgálni Szent Benedek rendjében.

A pannonhalmi főapát utalt arra, hogy a szertartás egybeesik Boldog XI. Ince pápa névünnepével, akinek sokat köszönhet közösségük is, hiszen a főpásztor teljes energiáját, törekvését latba vetette, hogy Magyarország felszabaduljon az oszmán elnyomás alól. S ennek eredményeként szabadult fel Pannonhalma is, és megtörténhetett Tihany újjáépítése, hogy azután 1704-ben testvérek már fogadalmat tehessenek ott. A rendtörténet megemlékezik róla, hogy Turnay Ányos, Reyser Amand tihanyi apát kezébe ekkor tette le a szerzetesi fogadalmat Tihanyban.

Az ünnepi evangéliumra utalva – „Aki követni akar engem, tagadja meg magát, vegye fel keresztyét, és kövessen engem. Aki meg akarja menteni életét, elveszíti, aki azonban értem elveszíti, az megtalálja” – a főpásztor hangsúlyozta: világunk úgy van megteremtve, hogy az ember életöztönével folytonosan törekszik arra, hogy az életből minél többet megszerezzen, s miközben mindent elkövet, hogy vágyait beteljesítse, folyamatosan el is veszíti azt, amit megnyerni látszik, s végül mindennek a vesztese lesz. De azok, akik Istenért áldozzák magukat, Isten kezébe teszik az életüket radikálisan papi, szerzetesi vagy világi hívőként, megnyerik az igazi életet, az örök életet, az örök boldogságot. „Titeket Isten meghívott a szerzetesi hivatásba, s azt kéri tőletek, hogy az életetek benne teljedjenek ki” – mondta a fogadalmasoknak. „Tudja, hogy törekenyek és sérülékenyek vagytok, de nem engedi, hogy megszégyenüljete. Amikor fogadalmat tesztek, Isten túlcserélő szeretetét, meghívását, befogadó szeretetét

ünnepe. De Isten nem csupán befogadást kér tőletek, hanem közvetítést is, szeretetének közvetítését a világba.”

Miután a fogadalmasok igennel válaszoltak a főapát kérdéseire – akarják-e Istennek és Isten népének szentelni életüket, szolgálatukat, s akarják-e vállalni a tiszta, engedelmes és szegény életet, Krisztus és a Szűzanya példáját követve, törekedve az Úr és embertársaik iránti tökéletes és tiszta emberszeretetre, az Evangélium buzgó követésére a szerzetesközösség szabályainak megtartásával –, a főpásztor áldását adta eltökélt szándékukra.

Ezt követte a közösség könyörgése a testvérek elköteleződéséért a Mindenszentek litániájával. Végül a testvérek fogadalmat tettek a főapátnak, s ígéretüket írással is megpecsételték, majd a főpásztor áldását és a Szentlélek megszentelő kegyelmét kérte hivatásukra, megáldotta őket, és átadta nekik szolgálatuk jelképeként a szerzetesi kórusruhát, melyet magukra öltve, békecsókkal, öleléssel fogadták be őket Szent Benedek közösségébe.

Az ünnepi szertartás szeretetvendégséggel zárult.

Toldi Éva/Magyar Kurír

Diakónusszentelés Tihanyban

Templomunk másik búcsúnapján, november 17-én Ágoston és Jeromos testvér ismét élete egyik fontos állomásához érkezik. Szent Ányos ünnepén Várszegi Asztrik pannonhalmi főapát püspök diakónussá, azaz szereppá szenteli a Tihanyi Bencés Apátság két fiatal szerzetesét. A diakónus az egyházi rend szentségének első fokozata. A diakónus kereszthet, áldoztathat, eskethet, temethet, felolvashatja az Evangéliumot, és mondhat Szentbeszédet. Valamennyi fontos feladat egyházközségünk számára is.

Hívjuk és várjuk a kedves híveket, egyházközségünk tagjait erre a szép és Tihanyban ritka ünnepre. Imádkozzunk közösen a jó Istenhez ifjú szerzeteseinkért, hogy Egyházunknak, egyházközségünknek lelkes és hasznos tagjai lehessenek!

Csizmazia Zsolt

>>folytatás az 1. oldalról >>

Programok 2011. IV. negyedév

November 12. 10.00

Kézfogás

Egyházi iskolás öregdiákok találkozója

Előadó:

**Soltész Miklós, a Nemzeti Erőforrás
Minisztérium Szociális, Család- és
Ifjúságügyért Felelős Államtitkár**

November 17. 17.00

Szent Ányos Ünnepe

Főcelebráns:

**Várszegi Asztrik Főapát
Ágoston és Jeromos testvér
diakónussá szentelése**

December 11. 16.00

Adventi áhítat

az Apátsági Templom Kórusának
hangversenye

Nem vásárolható

Néhány hét, és új egyházi évet kezdünk, megkezdődik az Adventi szentidő. Sajnos, ez az elcsendesedésre, Úrjövetre váró időszak egyben a nagy karácsonyi bevásárlások, hangos reklámok ideje is. Engedjenek meg most nekem is egy, a Családnak szóló reklámot, amelyet Bruno Ferrero sugott nekem:

Karácsony előtt fiatal pár lép be a város legszebb játéküzletébe. A férj és a feleség hosszasan nézegetik a színes játékokat. Némelyek fenn sorakoznak az állványokon, mások a mennyezetről lógnak le vagy a pultokon fekszenek szívderítő tarkaságban. Vannak itt síró és nevető babák, elektronikus játékok, kicsike konyhák, melyekben lángost és süteményt sütnek. Nem tudják eldönteni, melyiket vegyék meg.

A csinos eladónő hozzájuk lép. - Nézze - kezdi magyarázni a feleség -, nekünk egy egészen kicsi lányunk van, és mi sokat vagyunk távol hazulról, gyakran még este is.

- Olyan kislány, aki keveset mosolyog - folytatja a férj.

Szeretnénk venni neki valamit, ami boldoggá tenné - veszi át a szót újra az asszony -, akkor is, ha mi nem vagyunk mellette... Valamit, aminek örülne, ha egyedül van.

Nagyon sajnálom - szólal meg udvariasan az eladónő - de mi nem árulunk szülőket.

Cs. Zsolt

Egy újabb tihanyi álomvakáció...

>>folytatás az 1. oldalról>>

Nagy Ágnes Sarolta: Tihany... egy név, melynek hallatára rögtön mosoly villan fel arcomon, egy hely, ahová bármikor szívesen megyek, és mindig jól érzem magam. Búcsúzáskor belakatolták a kaput a busz előtt, jelezve nem akarják, hogy hazamenjünk.

Szabó B. Nóra és Kinga: Nagy szeretettel vártak tihanyi barátaink, akik mindent megtettek azért, hogy jól érezzük magunkat. Reméljük, következőkor ők is majd így éreznek a nálunk töltött napokban. Mi is olyan szeretettel várjuk őket. A sok közös program alatt újra összeszoktunk.

Szerintem ez a tábor nagyon hasznos és érdekes volt. – írja Verestóy Beáta. Én a barátokkal való találkozást vártam a legjobban. Mindannyiunk öröme sokat fürödtünk, a jó Isten szép időt ajándékozott nekünk, amiért hálásak vagyunk. Új barátságok alakultak és régiérek erősödtek meg. Újabb találkozás reményében, könnyes szemmel búcsúztunk.

Hálásak vagyunk mindazoknak, akik nekünk ezt a kirándulást megszervezték – osztotta meg gondolatait név nélkül egy résztvevő.

Bálint Boglárka: Fürödtünk egy élményfürdőben, ahol hat vízicsúszda volt. Azon a héten csónakáztunk, hajókáztunk, vonatoztunk.

Színesebbnél színesebb programok kötötték le a figyelmünket, egy élménydús, emlékekben és viccekben gazdag nyár végi kirándulást

tudhatunk magunk mögött: múzeumok, számháború, barlang, szép templomok – emlékezik egy másik résztvevő.

Veres Kata kifejezte: Úgy gondolom remek befejezése volt ez a kirándulás a nyári szünetnek. Ha most ezt az egész oldat betölteném, akkor sem tudnám elmondani azt a rengeteg jót, szépet, amit a tihanyiaktól kaptunk – most már lassan tíz éve.

Ezúton mondunk köszönetet az augusztus 21-28 között megrendezett „Felebarátok

– Tihany és Székelyudvarhely fiataljai testvérkapcsolatának ápolása” tábor támogatóinak: Tihanyi Bencés Apátság, Tihanyi Polgármesteri Hivatal, Székelyudvarhelyi Városi Tanács, Székelyudvarhelyi Polgármesteri Hivatal, Szent Miklós Plébánia, Kovács Pál gondnok.

A táborban résztvevők nevében: Nagy Zoltán hitoktató, Csizmazia Zsolt szervező

Tetőtéri esték

November 25. 17.00

Pósfai Mihály geológus,
akadémikusA Balaton-felvidék kőbe írott
története

December 16. 17.00

Korzenszky Richárd OSB

✝ Keresztelések:			
2011. aug. 14. Beáta Gabriella		Szabó Szabolcs és Mórincz Gabriella gyermeke	
2011. okt. 9. Júlia Katalin		Pálfi József és Kovács Katalin gyermeke	
☀ Házasságkötés			
2011. szept. 24.		Juhász Gábor és Dr. Juhász Ágnes Veronika	
✝ Halottaink:			
2011. július 30. Sörös Géza	Ruzsa Irén férje	élt: 58 év	
2011. aug. 31. Pekár István	Hecskó Julianna férje	élt: 75 év	
2011. okt. 14. Dobos Mária Róza		élt: 71 év	
2011. okt. 18. László András	Tóth Róza Aranka férje	élt: 89 év	

A Tihanyi
Római Katolikus
Egyházközség
időszaki lapja

A kiadásért felelős:
Dr. Korzenszky Richárd
Szerkesztik:
Bartus Sándor
Csizmazia Zsolt
Cs. Török Hanna

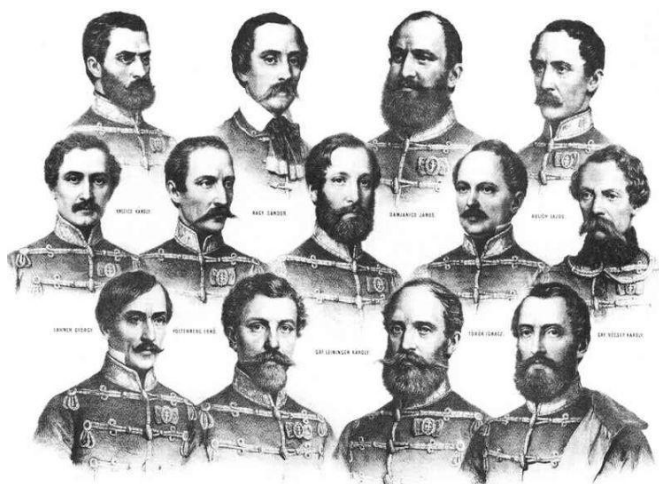
Tihanyi Bencés
Apátság

**"Ti pedig választott nemzetség,
királyi papság
szent nemzet, megtartásra való nép
vagytok."
(I. Péter 2:9-10.)**

Kedves Testvérek, Tisztelt Olvasók!

Minden év októberében, gondolati síkon vissza kell tekernünk a történelem időkerékét, és újra meg kell állnunk két olyan dátum előtt, melyek fájdalmas útjelzői magyar történelmünknek. Ezek a dátumok, és az ehhez kapcsolódó emberek, az ő

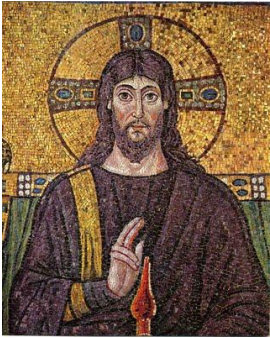
tetteik, kimagasló értéket képviselnek ebben a mai, értékvesztő világunkban. Október hatodika, és huszonharmadika, az aradi vértanúk, és az 56-os forradalom eseményei. Gondoljunk csak bele, hogy, hányszor tűntek fel és buktak el nemzetek a történelem nagy viharában, útvesztőiben. Forradalmak indultak és tűzték zászlajukra az emberi lélek nagy gondolatait: "egyenlőség, testvériség, szabadság!- de a vágyak mindig csak vágyak maradtak, mert a következmény általában egészen ellentétes dolog lett: félelem, rémuralom, megtorlás és zsarnokság!

A népek, nemzetek között ma is leginkább a bizalmatlanság a fenyegetettség és a békétlenség a jellemző. Mert nincs és nem is lesz soha a földön tökéletes és boldog nemzet. Mai alapigénk, mégis egy szent nemzetéről beszél. Hogyan lehetséges ilyen ideális állapot ezen a Földön?- kérdezhetnénk. Mi, akik Krisztus népe vagyunk tudjuk, hogy létezik ez a nemzet. Bizony különös nép az Isten népe, mert hogy választott nemzetség ez. Pontosan ezt támasztja alá a Heidelbergi Káté 54. kérdésére adott felelet, amely konfirmálásunk óta bennünk kell, hogy éljen:

"Isten Fia, a világ kezdetétől fogva annak végéig, az egész emberi nemzetségből Szentlelke és Igéje által az igazi hit egységében magának az örök életre egy kiválasztott gyülekezetet gyűjt egybe, azt oltalmazza és megtartja, hiszem, hogy annak én is élő tagja vagyok és örökké az is maradok."

Ennek a nemzetnek nincs országhatára, mert élettere és tevékenységi köre az egész Földre kiterjed. Nincs hadserege, csak az evangélium hirdetőinek tömege. Nincs fegyvere, csak az élő Isten Igéje, amely élesebb minden kétélű kardnál. Nincs pénzneme, mert fizetőeszköze a szeretet, amely mindennél értékesebb. Van viszont alkotmánya, ez az Isten törvénye, és van államformája: a **Krisztokrácia**, azaz Krisztus uralma. Boldog az az ember, aki Jézus Krisztus uralma alatt élhet, mert bár népeket le lehet igazni, forradalmakat le lehet verni, embereket, nézeteiket meg lehet gyalázni, országokat, nemzeteket szét lehet szaggatni, de Krisztus népét soha! Ugyanis az ige azt mondja: **„ti megtartásra való nép vagytok.”** Mi tudjuk, hogy Krisztus nélkül nincs valódi szabadság, se testvériség se egyenlőség ezen a Földön!

Akik viszont Isten megváltott gyermekeinek vallják magukat, azok elmondhatják, hogy mi egy boldog nemzet tagjai vagyunk azért, mert hirdethetjük Istenünk hatalmas dolgait, Krisztusban testvérként, egyenlőként és szabadon!

Ezekkel a gondolatokkal a szívünkben álljunk majd meg egy-egy emlékműnél, fejet hajtva az ősök és hősök tettei előtt, nem elfelejtve, hogy mindig a Megváltó személye az, Aki összekapcsolja és egymásba fűzi a már letűnt, és a még ránk következő évszázadokat, ugyanis Neki adatott minden hatalom Mennyeen és Földön.

Áldást és békességet kíván: Császár Attila református lelkész

Református Istentiszteleteink rendje:

OKTÓBER 30-án, 14 órakor

OKTÓBER 31-én,

REFORMÁCIÓ NAPJÁN, 10 órakor!